

Sami Antero Nygrén

SURUA SIELUNI
KENGÄT KIVUN
MAASSA VÄÄRIN
KULKEVAT

SURUA SIELUNI KENGÄT KIVUN MAASSA VÄÄRIN KULKEVAT

Sami Antero Nygrén

**Surua sieluni kengät kivun maassa
väärin kulkevat**

Runoteos

© 2023 Sami Antero Nygrén

Kannen suunnittelu: Sami Antero Nygrén

Sisuksen taitto: Sami Antero Nygrén

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7060-3

Surua sieluni kengät kivun maassa väärin kulkevat

2018

Jumalantie. Me auraamme siitä lumen itsellemme. Haluamme sen mitä pystymme ottamaan vastaan. Jumala antaisi enemmän. Yksinäisyytensä jakaisi kanssamme. Se on niin suuri täyttymys meille. Yksinäisyytensäkin. Että, lopulta meille riittää pelkkä kola tai lapio. Jolla luntaan olemme auranneet. Jumalantie olisi aivan liikaa. Jos lähtisimme sitä kulkemaan. Hairahdumme. Hukkaamme lapionkin ja voiman, jolla sitä pitäisimme. Alamme vain ylpeilemään toisillemme. Katsos kun minä sitä, minä tätä. Minä paras. Katsos. Tunnen Jumalantietä sen verran. Kävin siellä aikuiskasteeni jälkeen. Suhteeni ihmisiin kadotin. Nousin barrikadeille heitä vastaan. En halunnut mitään vapaakaupunkia, jossa saisi tehdä laitonta. Olin lakihenkilinenkin. Tunsin, että jumala otti minut omakseen. Ihminen ei minua tarvitse.

Juurtunut ikävä ihmiseen. Se työntää ensimmäistä versoaan. Työntää vartta kovasti lain puskasta. Ensimmäinen nappu. Avautumisen kukinto ja uusi siemen. Koko ikävän elinkaari. Rupean kaipaamaan jotain enemmän. Minulla on kohta kokonainen pelto yksinäisyyttä. Ikävää. Kaipausta. Se on jumalantietä sivuava viljelmäni.

Elin huoneessa, jossa sai kaikki tuo kasvaa rauhassa suoduissa oloissa. Jumala pysähtyi viljelmilleni. Viipyi ja viipyi. Kolme vuotta. Kiitin ja ylistin hyvästä. Kasvoin ehkä tarpeeksi vahvaksi. Entiseksi tunnistamattomaksi. Jotenkin tuntuu haluttomalta lähteä jälleen. Valitsen Jumalantien jatkossakin.

Jumalankaupunki on rakennettu tien laitaan lähelle viljelmiäni. Tiedän hänen olevan aivan vieressä. Jumalanvalo kajastaa yöllä. Hän käy katselemassa mitä tarvitsen. Silloin tunnen hänen läheisyytensä. Olen odottanut kauan jotakin. Hän tietää sen.

En tarkoittanut, että kola olisi ratkaisu yksinäisyyteen tai lapio. Pitäisin mielelläni sen lumen tiellä. Jumalantiet ovat valtavan pitkiä. Liikennemerkkejä hän pistää itselleen ja meille. Itseään hän muistuttaa, että ihminen tarvitsee merkkejä. Hänen ei ole helppoa kuvitella aina, miten selviä niiden tulisi olla. Miten näkyviä. Ihminen kysyy selvästä ihmeestäkin. Mitä jumala tarkoittaa? Epäröi. Ja menee

liian lujaa, vaikka kuinka olisi vauhtikilvet miinuksella. Palaa takaisin. Hän suunnittelee merkistöjä ihmisille. Vielä koittavat ihmeiden ajatelmat. Ihmeet kirjoittavat kirjoja. Meille kerrotaan selvästi.

Hienot sanat tulevat kokonaisina papuina ulos. Eikä minulla ole millä niitä
paahtaa ja jauhaa. Ovat vielä niin tuoreita. Käsittelyvaiheessa. Prosessi etenee.

Kahden vanhan kirjan kokoomateos uusintapainoksena. Tule matkalle, jossa kerron ensimmäisessä kirjassa tuntemuksistani nuoren serkkuni kuolemasta. Jonka kirjoittamisen aikana kävin Tampereen seurakuntien sururyhmässä. Itkusta ei ollut tullut loppua.

Toinen kirja taas kertoo tarinan rakkaudenkaipuusta. Välillä rakkaudenkaipuukin on hukassa. Kun se löytyy. Ja kohdekin vaihtuu välillä. Ei aina tarvitse kaivata yhtä ja ainoaa.

BoD

9 789528 070603